

СТИВЪН ДИАС

СКАЛНИЯТ
КРАЛ

КНИГА ВТОРА ОТ ПОРЕДИЦАТА
„СПОМЕН ЗА ПЛАМЪЦИ“

Артлайн Студиос
София, 2016

STEPHEN DEAS
THE KING OF THE CRAGS
Copyright © Stephen Deas, 2010
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

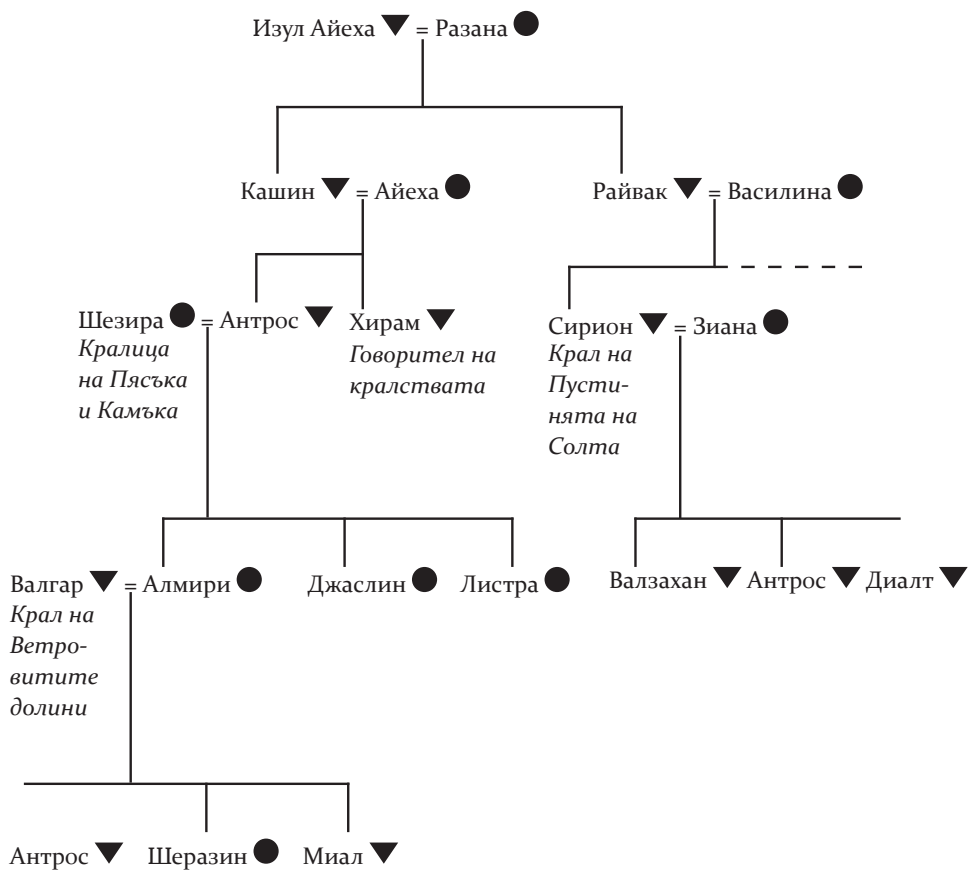

СКАЛНИЯТ КРАЛ
Артлайн Студиос 2016
Всички права запазени.
Автор: Стивън Диас
Превод: © 2016 Десислава Сивилова
Редактор: Мила Белчева
Корица: Стефан Вълканов
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел: +359 2 41 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-070-8

В памет на Унищожителя на канапи и Носителя на смърт на
дребни космати животинки

Ребъл и Размус

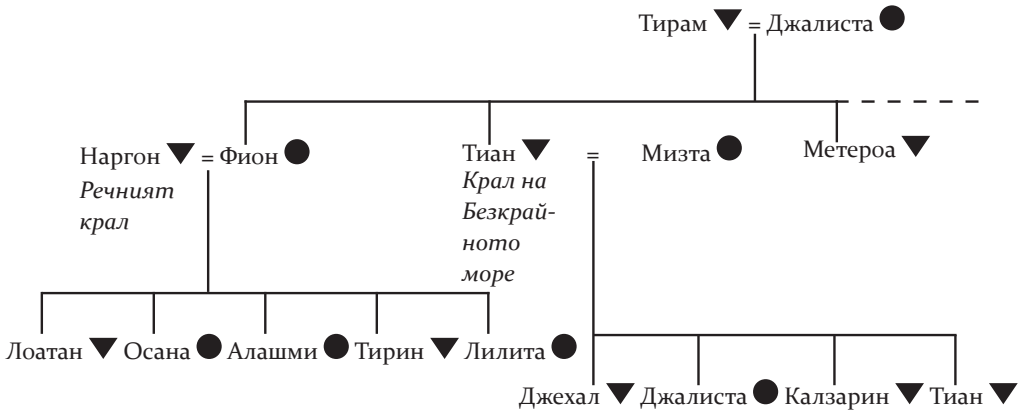
КРАЛЕТЕ И КРАЛИЦИТЕ НА ПЯСЪКА, КАМЪКА И СОЛТА

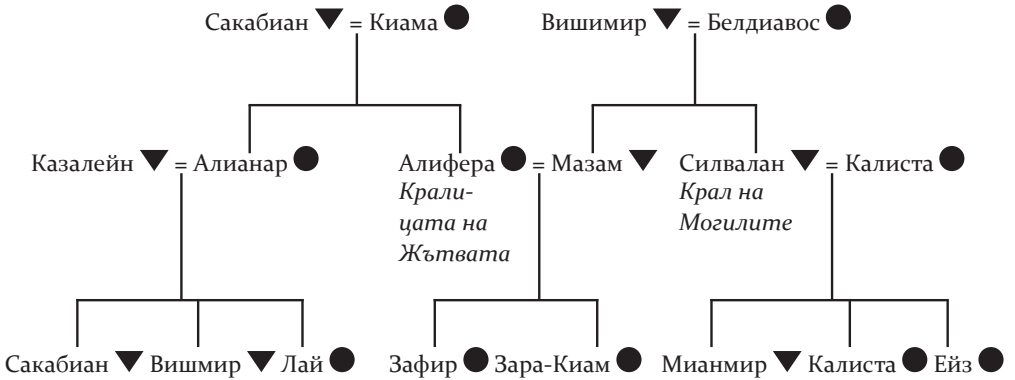
▼ Мъж

● Жена

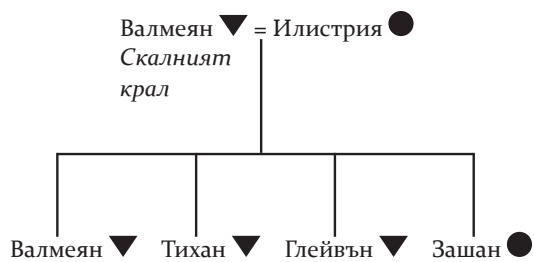
КРАЛЕТЕ НА БЕЗКРАЙНОТО МОРЕ

КРАЛЕТЕ И КРАЛИЦИТЕ НА РАВНИНИТЕ

КРАЛЯТ НА ГРЪБНАКА НА СВЕТА

Гръбнакът на света ги обгръщаше отвсякъде. Планински зъбери като исполински зъби, нащърбени, масивни и бели, се издигаха от всички страни на малката им долчинка. Чудовища, надвиснали над тъмнозелено-черния гъсталак на боровата гора, заобикаляща ледниково езеро в най-искрящото и наситено синьо, което Кемир някога беше виждал.

Двамата бавно умираха. Надира още не го съзнаваше и на Кемир сърце не му даваше да ѝ каже, но беше вярно. Беше успял да ги опази живи вече пет дни, откакто Пряспа изчезна под замръзналите води на езерото, но нямаше да изкарат още дълго. Времето се беше смилило над тях, но вятърът и дъждът винаги са си били слаби в Гръбнака. Някой ден щяха да му свършат стрелите или да се скъса тетивата. Или единият от двамата щеше да се нарани или разболе. Той не улавяше достатъчно храна, нито пък разполагаха с дрехи или подслон, за да се стоплят както трябва. Сто неща можеха да се объркат и рано или късно някое от тях щеше да се обърка. Трябваше да се махнат оттук. Опита се да го втълпи на Надира, да я накара да разбере, че Пряспа няма да се върне, че единственият им шанс е да си тръгнат от това място и да се спуснат по-ниско. С лодка, каза си той. Или в най-лошия случай

със сал. Водата винаги намираше най-прекия път надолу през планините.

Тя му се разкрещя. Разфуча се в лицето му, че Пряспа щяла да се върне. Той се отказа. Само още един ден, обеща си. Още един ден и ще си тръгне, със или без нея. Можеше да я принуди да го последва, знаеше го, но щеше да я остави да реши сама. Нека остане и умре, щом така иска. Така би постъпил Солос.

С превалянето на този последен ден той изтощено се отправи към езерото, понесъл малкото храна, която беше успял да улови и събере. Горите тук бяха сурови и враждебни и не предлагаша почти нищо. Беше гладен. И двамата бяха гладни. Щяха да ядат и пак да си останат гладни.

Той стигна онова, което минаваше за техен бивак, до сами езерото, и космите по врата му настръхнаха. Надира никаква не се виждаше. Гората беше смълчана, като се изключат вятърът и вечното хрущене и пукане на глетчера. Той се взря към средата на езерото. И изведнъж усети присъствието на дракона – смесица от стомана и огън – миг преди водата да забучи.

Гладна съм, дребни Кемире.

Кемир застина, прикован на място. Драконът изплува от езерото; беше бяла като леда наоколо, а около нея се кълбяха облаци пара.

И беше гладна. „Така е то, като лежиш пет дни на дъното на замръзнало езеро, предполагам.“

Значи щеше да го изяде. Някак не успя да се насили да се ужаси подобаващо. В някои отношения щеше да е облекчение.

– Я, не си мъртва значи – изръмжа той.

„Даже по-добре, че Надира не е наоколо“, помисли си той. Като за последни думи, тези хич не ги биваше.

Тогава отсъствието ѝ го преряза право в гърдите. Надира. Къде можеше да е?

Не.

– Отровите на алхимиците все пак не те убиха. Ледената вода си свърши работата, а?

Защо не беше тук?

Да. И не, няма да те изям. Дори съм ти... признателна... че ми показва това място.

Ако драконите имаха изражения, Кемир още не се беше научил да ги разпознава. Тази тук се казваше Пряспа и по негово мнение винаги изглеждаше готова да го схруска. „Хайде де, жено, къде си се дянала? Трябваше да си тук. Драконът ти се върна.“

– Какъв късметлия съм само. – Той седна. – Гладна си, значи? Иди изяж нещо.

Не можа да се сдържи повече:

– Не си изяла Надира, нали?

Почувства се почти глупаво, че изобщо попита. Естествено, че не я беше изяла.

Последва дълго мълчание.

Тя не беше твоята женска.

– Не! Не е моята женска! Тя ми е...

Замисли се. Каква му беше тя всъщност? Приятелка? Я стига глупости. Спътница? Той се намръщи. Така би се изразила някоя стара вдовица.

Посестрима по гнездо.

Това го разсмя. Понеже не му хрумна нищо по-подходящо, той кимна.

– Да. Посестрима по гнездо. Е, ти изяде ли я?

Да.

Кемир не помръдна. Пряспа се шегуваше. Трябваше да се шегува. Въпреки че драконите нямаха чувство за хумор, въпреки че Пряспа никога досега не беше казвала нищо смешно, трябваше да е шегата.

Бях гладна.

Само че той долови нещо у нея. Същото чувство, което я беше обзело, когато изчезна нейният Люспест. Срам навярно.

Не, не се шегуваше.

Гневът се зароди на лицето му. На върха на носа му. Парене, което бавно се разля по бузите му.

– Значи така правиш, като си гладна.

Надолу по врата му, все по-изгарящ и силен. Той вдигна камък от брега на езерото, скочи на крака и го запрати по дракона във водата. Камъкът отскочи от люспите ѝ.

Да. И още съм гладна, Кемире.

По раменете му.

– Който се случи наблизо. Който ти е подръка. Не можа да почакаш. Не можа да се сдържиш. Не можа да постоиш гладна. Просто...

По ръцете му. Той метна още един камък по нея, после вдигна примирено ръце.

– Бам. Край. Каквото се случи наблизо. Тя ти беше...

Тя ѝ беше какво? Какво би могъл да бъдеш за един дракон?

Храната си е храна, Кемире.

Нямаше достатъчно големи камъни, за да отвърне на това. Или по-скоро имаше, но Кемир не би могъл да ги вдигне.

– Какво?

„О, да, това безспорно казва всичко.“

Тя не беше твоята женска, Кемире.

Паренето заля дланите му, стече се по пръстите му като лава, докато не стигна самите им върхове. После изведнъж се върна назад. Отвсякъде. От пръстите на ръцете и краката му, от дланите, ходилата и гърдите – и накуп избухна в главата му. Той изрева от ярост, от мъка и от чисто недоумение и се хвърли във водата, стиснал брадвичката си.

– Как можа!

Той се спря. Трябваше да спре. Вече беше нагазил до кръста в ледената вода. Пряспа беше твърде надълбоко, за да я стигне. С всички сили запрати брадвичката по нея и

проследи с поглед как и тя отскача от драконовите люспи и потъва във водата. Той отново ѝ кресна:

– Защо? Защо го направи?

Думите му отекнаха от планинските склонове. Пряспа не помръдна. Кемир заблъска водата с юмруци.

– Ела насам! Ела, където мога да те стигна!

Ако това ще те успокои, тя нямаше нищо против.

– Какво? Нямала била... нямала била какво?!

Той стисна главата си с ръце и се втурна към брега, подхлъзна се, падна, изскочи от водата. Все някъде трябваше да има нещо. Каквото и да е. Оръжие. Нещо, с което да разкажеш играта на дракон. Щеше да я разкъса с голи ръце ако трябва.

Тя нямаше нищо против.

Той вдигна нов камък. Пряспа идваше към него, много бавно и методично, крачка по крачка. Той я замери с камъка, после с още един и още един, колкото се може по-бързо, преди да е стигнала до брега. След това нададе обезумял писък и се спусна към нея, засипвайки краката и ноктите ѝ с удари с ножа си. Но колкото и силно да замахваше, острието му се отплесваше по люспите ѝ. Той я заблъска с юмруци и зави:

– Защо? Защо го направи?

Защото е била гладна. И това е. Даже нямаше нужда да го казва. А сега просто го оставяше да си излее гнева.

Кемир отстъпи назад.

– Изяж ме и мен! – ревна той и захвърли ножа. Застана пред главата ѝ. – Хайде! Изяж ме де!

Не.

– Защо не? Само тя ми беше останала. Последният ми близък. Хайде де, драконке, изяж и мен!

Той взе нов камък, после го пусна обратно и посегна за стрела.

– Проклета да си, драконке. Нямала нищо против да я изядеш, значи?

Той опъна тетивата. „Може би, ако се прицеля в око-то...“

Не, Кемире, нямаше.

Той се вгледа по протежение на стрелата, за да я насочи, и срещна на другия край окото на Пряспа, зеница срещу зеница. „Какви ги върша?“

И аз това се чудя.

Пое си дълбоко дъх.

– Я ми кажи, драконке, как разбра, че не е имала нищо против? Да не би да я пита, преди да я изядеш?

Стрела в окото не би ме убила, Кемире, но ще ми докара неприятно парене.

Кемир бавно свали лъка. Почти бе готов да ѝ повярва. Нали именно Надира го беше карала да чака, докато Пряспа лежи дълбоко в езерото. Ако не беше тя, щеше да си е тръгнал още преди дни. Тя бе пожелала да останат, защото не искаше да се откаже... И той беше видял какво ѝ е, след като се провалиха, след като Пряспа потъна в езерото. Беше я гледал, когато си мислеше, че той не е наблизо, свита на кълбо, да хлипа тихо, да говори нежно на децата си, сякаш още са до нея, на съпруга си, когото беше видяла да убиват. Бе загубила желание да се бори, а с него и всичката си енергия, всичката си жизненост. Това ли беше причината? Спомените ли ѝ бяха дошли в повече? Затова ли не искаше да си тръгне оттук? „Просто си чакала смъртта, така ли?“

Чакала е следващото си прераждане, Кемире.

В очите му вече имаше сълзи. Като се замислеше, почти беше готов да повярва, че Пряспа е права и Надира наистина не е имала нищо против.

– За нас няма следващо, Пряспа. Не сме като вас.

И откъде си толкова сигурен, Кемире?

Тя разпери криле и погледна към небето. Чудеше се дали да тръгва. Просто ей така.

– Ами ако не искам да дойда? И мен ли ще изядеш?

Перспективата го плашеше. Не тази да бъде изяден. А да остане сам.

Би ли имал нещо против?

– Да, бих, дявол го взел!

Той върна стрелата обратно в колчана и се разкърши, за да се отърси от страха и празнотата, да ги тикне обратно в бутилката, която носеше дълбоко в себе си. Гневът определено беше за предпочитане. Метна още един камък по Пряспа, после още един, и още един.

– Защо, драконке? Защо я уби? Защо ти трябваше? Тя може да не беше кой знае какво, но само тя ми беше останала. Беше най-близкото до приятел, което имах. Мамка му!

Гневът му обаче се беше поутоложил и той нямаше желание да го разпалва отново. На негово място бе останала само печал.

Защо?

– Тя беше и твоя приятелка. Небеса! Можеше да съм аз! Какво?

Защо? Защо не би го искал, Кемире?

– Какво? – Той потръпна, а после се хвана за главата. – Да не ти е изпила чавка ума, драконке? Що за въпрос? Защо не бих искал? Защо не бих искал да ме изядеш?

Да. Защо не би го искал, Кемире?

– Заради проклетата болка например!

Може да свърши много бързо.

– Тогава защото бих предпочел да си остана жив, благодаря.

И защо би искал да живееш, Кемире? Какво ще правиш с този живот?

– Знам ли! – Той се извърна и тропна с крак. – Ще се наливаам, ще чукам курви и ще избивам драконови ездачи, това ще правя. Веднага щом се отърва от теб.

Знам къде живеят вашите алхимици, Кемире. Знам и как ни омаломощават. Сега ще си тръгна и ще помисля как

би било най-добре да се подходи. Когато се върна, ще сложа край на всичко това. Ти ще дойдеш с мен. Знанията ти ще ми бъдат от полза.

– А, не. Ти върви, драконке. Не мога да те спра, обаче няма и да ти помагам. Вече не.

Кемир присви устни. Огледа езерото, гъстите редици заснежени дървета, замръзналия глетчер, побелелите върхове над него.

– Предпочитам да остана тук и бавно да умра от студ, докато я оплаквам. Да се влача с теб в очакване на деня, когато ще дойде моят ред да се превърна в храна? Не, няма да го бъде.

„Сериозно? Бих ли го понесъл? Да остана тук? Сам?“

Не се преструвай, Кемире. Не забравяй, че виждам в душата ти. Виждам страх. Виждам ужас и изненада, и голямо желание за мъст. Но най-вече виждам самота. Това го разбирам, Кемире, защото аз също съм сама. Не виждам кой знае колко жал. Бързо ще я прежалиш.

Кемир седна, поклати глава и отпусна тетивата на лъка.

– Не виждаш, понеже още не мога да повярвам, че си го сторила – промърмори той тихо колкото на Пряспа, толкова и на себе си. После въздъхна. – Имам ли избор, драконке?

Избор винаги има, Кемире. Огнените ти го показаха.

Той се изсмя горчиво.

– Да бе. Няма що. Мога да ти помагам да изпепеляваш драконови рицари или да умра. – Той отново въздъхна. – Е, умирането не е по моята част. Тъй че ще дойда с теб. Обаче щом напуснем планините, ти си правиш каквото си правиш, но мен ме оставяш на мира. Край. Приключваме. Всеки по пътя си. Намираш си някой друг.

Твоя воля.

Той си пое дълбоко въздух.

– Пряспа?

Кемире?

– Ако отново изядеш някого, когото смятам за приятел, ще намеря начин да те убия. Не ми пука дали човекът има, или няма против. Не ми пука, ако ще със зъби и нокти да се мъчи да се напъха в гърлото ти. Никога вече. Ясен ли съм?

Напълно, Кемире.

Тя му се присмиваше. Сигурен беше.